

Решение № 60489

Номер 60489

Година 12.08.2020

Град Смолян

Районен Съд - Смолян

На 29.07

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Райна Русева

Гражданско I инстанция дело

номер

20205440100246

по описа за

2020

година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предмет на делото са исковете на ищеца Р. М. Д. срещу ответника "****" ООД:

1. На основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ да бъде признато прекратяването на трудовото му правоотношение (уволнение) за незаконно и да се отмени Заповед №135 от 31.12.2019 г. на управителя на „****“ ООД, издадена на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ;

2. На основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ ищецът да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „шофьор специализиран автомобил“ в „****“ ООД.;

3. На основание чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл.225 от КТ ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради уволнението: от 31.12.2019 г. до 30.06.2020 г., в размер на 4 760,64 лева /с допуснатото изменение на претенцията/, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до датата на окончателно издължаване.

Твърденията на ищеца са, че на 03.04.2017 година с ответника „****“ ООД сключил трудов договор №. по силата на който заел длъжността „шофьор на специализиран автомобил“.

Със Заповед №135 от 31.12.2019 г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ, считано от 31.12.2019 година трудовото му правоотношение било прекратено.

Прекратяването на трудовото му правоотношение е извършено незаконно. Работодателят „****“ ООД е дружеството, което от години извършва услуга по сметосъбиране, извозване и почистване в Община С..

В края на миналата година след сутрешната оперативка, началникът М. Р. им разпореди да отидат в съседната стая, за да подпишат документи за преназначаване. Обясни им, че вече нова фирма ще почиства града. В съседната стая ги очаквал инж. Л. Г., който им обяснил, че с цел избягване на административни процедури, и за да не се спира дейността, трябва да подпишат два документа - един за старата и един за новата фирма. Така били разпределени и документите на бюрото му - на две отделни купчинки, едната за напускане, а другата за назначаване. Такива документи били подготвени за всички работници, предварително, като те само трябвало да положат подписа си. Единственото нещо, което попитали е кога ще започнат работа в новата фирма и дали ще трябва да изкарват отново медицинско удостоверение. Г-н Г. отговорил, че документи не са необходими и ще започнат работа веднага след Нова

година. Всички решили, че това е стандартна процедура, подписали се и се върнали на работа. На 31.12.2019 г. бил извикан отново. Заповедта за прекратяване му била връчена от С. Т. Т. - служител. С видимо притеснение и неудобство той му обяснил, че нещо се е объркало и ищецът няма да започне работа в новата фирма. Почувствал се излъган, дори не могъл да повярва какво се случва. Веднага след това разбрал, че всички служители и работници са назначени в новото дружество „****“, без 28 човека, между които бил и ищеца

Предвид изложеното, ищецът счита, че фактическия състав на чл.325, ал.1, т.1 от КТ не е осъществен. Неговата действителна воля не била за напускане и прекратяване на трудовото му правоотношение, а за оставане на работа чрез преназначение от едно дружество в друго. Прекратяването на трудовото правоотношение по взаимно съгласие изисква всяка от страните да изрази категорично изявлението си за това. То предполага обща воля на страните за приключване на трудовоправната връзка, като такава от негова страна липсва и даденото от него волеизявление е недействително. Налице е очевидна измама и въвеждане в заблуждение, въз основа на които аз подписах молба за напускане. Няколко човека сигнализирали Инспекция по труда С..

Твърди, че работодателят му е извършил заобикаляне на закона, с цел избягване на задължението за заплащане на дължимия към работниците обезщетение, което представлява недопустимо нарушение на разпоредбите на КТ.

Съгласието на работодателя за приемане на т.нар. предложение за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие, е направено извън седемдневния срок, визиран в разпоредбата на чл.325, ал.1, т.1 от КТ. Ищецът и останалите работници, подписали заявленията преди Коледните празници, а процесната заповед му била връчена на 31.12.2019 г. Преди това, уведомление от работодателя не е получавал.

Предвид изложеното, ищецът счита, че прекратеното трудово правоотношение е извършено незаконно и издадената заповед следва да бъде отменена.

В съдебно заседание за ищеца процесуалният му представител адв.Н. поддържа предявените искове. Представя и писмена защита.

За ответника „****“ ООД процесуалният представител на дружеството адв.С. поддържа изложеното становище в отговора, с което исковете се оспорват. Възраженията в отговора на ответника са, че е налице валидно приемане на предложението за прекратяване, изразено чрез заявлението, чрез постановяване на заповедта за прекратяване. Двата документа са съзнателно подписани от ищеца. Заявлението е с дата 30.12.2019г., а заповедта е от 31.12.2019г., т.е., в седемдневния срок. От друга страна, този срок не е преклузивен и не обвързва ищеца в качеството му на работодател. Няма данни, а и не се твърди заявлението да е оттеглено преди приемането му и в този смисъл е ирелевантна датата на заповедта относно твърдението на ищеца за седемдневния срок. Налице е съгласие от ищеца чрез заявление за прекратяване и съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение на посоченото основание чрез три подписа на ищеца в заповедта. Освен посоченото, от ответната страна се прави възражение при евентуално присъждане на обезщетение в полза на ищеца, съдът да вземе предвид периода на обявеното извънредно положение. Ответникът счита, че е осъществен фактическия състав на чл.325, ал.1, т.1 от КТ.

Относно твърденията за назначаване в друга фирма „****“, ответникът изтъква, че се касае за две напълно различни дружества, с различни седалища, различни управители. Не е налице форма на преобразуване на търговските дружества- сливане или вливане. Не става ясен мотива, според който ищецът е останал с впечатление, че ще бъде назначен в друго дружество, което е различен и самостоятелен правен субект. В отговора се сочи, че не става ясно защо се иска управителят на „****“ ООД да дава обяснения за това дали работници/служители на дружеството са постъпили на работа в „****“.

От ответната страна се заявява становище за недопустимост на исковете, алтернативно- да бъдат приети за неоснователни и недоказани и като такива да се отхвърлят.

От ответната страна се представя и писмена защита.

Съдът, след преценка на изложеното в исквата молба, отговора на ответника, становищата в съдебно заседание, писмените защиты, и като обсъди събраните по делото писмени доказателства, заключението по назначената съдебно- счетоводна експертиза, както и гласните доказателства, установи следното от фактическа е правна страна:

Предявените искове са с правната квалификация на чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл.225 от КТ.

Тежестта на доказване по първия иск е на ответника относно основанието, послужило за прекратяване на трудовото правоотношение. Произнасянето на съда за възстановяването на ищеца на заеманата длъжност е последица и в зависимост от резултата по първия иск.

Тежестта на доказване по иска с правната квалификация на чл.225, ал.1 от КТ е на ищеца, който следва да установи, че предвид прекратяване на трудовото правоотношение не на посоченото в заповедта основание, същият е останал без работа и периода от време, в течение на който е безработен, а също и размера на обезщетението по чл.225, ал.1 от КТ.

По делото няма спор, че ищецът е бил в трудово правоотношение с ответното дружество, в което е

заемал длъжността „Шофьор на спец. автомобил”, видно и от трудов договор №28/03.04.2017г., заверено копие от който е приложено по делото.

Установява се, че със заповед №135/31.12.2019г. на управителя на „****” ООД трудовото правоотношение с Р. М. Д. е прекратено по взаимно съгласие на страните на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ., считано от 31.12.2019г.

Със заявление с дата 30.12.2019г. на Р. М. Д. до управителя на „****” ООД е заявил искане да бъде освободен от заеманата в дружеството длъжност „Шофьор спец а-л”, считано от 31.12.2019г. Видно, върху заявлението, има постановена резолюция „Да” и подпис.

На поставените въпроси по реда на чл.176 от ГПК управителят на ответното дружество „****” ООД дава отговор, че договорът за сметосъбиране и сметопочистване с Общината бил прекратен. Служителите си подали молби да бъдат освободени и за работа към другата фирма. В другата фирма началникът си е избирал кой да постъпи на работа.

Свидетелят Т. дава показания, че поради прекратяване на дейността на „****” ООД всички били назначени в „****” ООД. Те подали молби да бъдат освободени от „****”, тъй като „****” вече няма дейност. Началникът ръководител в С. беше М. Р., който казал да подадат молби за напускане и назначаване в „****”. Свидетелят подал молба за освобождаване от „****” и след това да бъде назначен в „****”. Прочел го, по взаимно съгласие и доброволно го подписал. Щял да подпише молба за напускане. Ищецът Р. Д. подал същото заявление по същия начин. Молбите били при Л. Г., който давал всички молби на хората. Молбата на свидетеля била подготвена и му била дадена да я подпише. Влизали един по един и видял само неговата. Свидетелят се съгласил и я подписал. Един по един са влизали, всеки се е подписвал самостоятелно. И двете молби за прекратяване и за назначаване били приготвени и готови, самият свидетел ги подписал едновременно.

Свидетелят Г. сочи, че в „****” работил до приключването на предприятието до края на м.12.2019г. Подал молба за прекратяване на трудовото правоотношение. Когато тръгнала процедурата за освобождаване от „****” и за назначаване в „****” в средата на декември започнали да готвят документите. Свидетелят Г. участвал в попълването на документите. Имало два формуляра- единия бил за напускане от „****”, а другия за назначаване в „****”. На всичките 80 души предварително били подготвени молбите за напускане по взаимно съгласие. На формуляра е изписан основния текст, който е изписан напечатан, този текст е стандартен за всички 80 човека, работещи в „****”. Текста бил за напускане по взаимно съгласие. Трябвало те да си изпишат имената и ЕГН. Документите основни ги водила друга служителка, тя помолила свидетеля Г. да ѝ помогне в попълване на имена и ЕГН, тъй като близо две трети от работещите са неграмотни, тогава предприели това, за да ги улеснят. Те не могат да го напишат. Свидетелят Г. пишел основно молбите за освобождаване, а посочената служителка за назначаване. На показаното на свидетеля заявление за прекратяване на трудов договор в личното трудово досие на ищеца Р. Д. свидетелят Г. заявява, че това е заявление от Р. Д. за освобождаване и ръкописният текст е негов. В заявлението считано от датата „31.12.2019 г.” не е изписвана от свидетеля, но дата 30.12.2019 г., която е отдолу е изписана от свидетеля. Изготвянето на два документа изисква време, не е направено в един ден, пишат се едни документи, всички работници включително и Р. Д., подписали заявление за прекратяване, ведно с молбата за назначаване, като двете заявления се скопчвали с кламер, за да проследят по списъка дали някой не е изпуснат. Съответното двата документи се разделяли- единия за К., другия за Х.. Входирането на молбите е станало и в К. и в Х.. Официално изявление от ръководството свидетелят Г. сочи, че не е чул М. Р., който отговарял за площадката той казал, че ще бъдат назначени впоследствие в другата фирма., но така се говорело, свидетелят не го е чул на оперативка. Свидетелят обяснява, че нямало разяснения, че някои от лицата, които подават заявление за напускане, могат да не бъдат назначени.

Свидетелят Г. в дава показания, че около коледните празници дошли молби за напускане и за назначаване в друга фирма. донесени били от свидетел Л. Г.. Напускането било с основание по взаимно съгласие. Подписали молби за назначаване в другата фирма „****”, като едновременно подписали двете молби. Д. подписал такива молби, цялата фирма подписали такива молби. Имало лист с текст на листа за напускане по взаимно съгласие, а другата за назначаване в другата фирма. Данните им били изписани, бяха направени на компютри, имали всичко. Моят С ищеца Р. Д. само се подписали. Р. Д. бил в гаража. Свидетелят Г. не бил назначен в „****”. На 29.12.2019 г. Не му е известна причината за извършения подбор.. За ищеца Р. Д. свидетелят не може да посочи кога му е било обяснено дали ще постъпи на работа или не. На молбите, които били донесени вече имало поставени дати, които не си спомня. На всеки било казано, че ще бъдат прехвърлени. В офиса им било обяснено от служителка, че ще бъдат назначени. М. Р. казал, че всички ще бъдат назначени. Свидетелят Г. не е присъствал на разговор за Р. Д.. Самият ищец му казал, че няма проблеми, всички ще бъдат назначени.

Свидетелят Н. дава показания, че молбите били подготвени- една за напускане и една за започване в „****”. На оперативката преди Коледа М. Р. им казал, че трябва да минат през канцеларията да подпишат молбите. Всички един по един минавали, изваждаха се двете молби, подписвали едната за напускане, другата за постъпване, като им било обяснявано и били уверявани, че всичко това се прави с цел по- бързо да се постъпи в „****”, за да не се прекъсва процеса на почистване. Текста бил написан предварително, на

ръка било написано, само имената и те само се подписвали. същото било и за назначаването. Молбите си останали на място, не са си ги входирали.

Според заключението по назначената съдебно- счетоводна експертиза брутно трудово възнаграждение по чл.228, ал.1 от КТ е в размер на 793,44 лв. на база м. ноември 2019 г.

По приложените по делото материали вещото лице сочи, че за периода 31.12.2019Г.-30.06.2020г. ищеца няма сключен трудов договор с друг работодател.

Евентуално дължимото обезщетение на ищеца за по чл. 225, ал.1 т. 1 от КТ е в размер на 4760,64 лв.

Съгласно справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори за периода 01.12.2019 г.- 31.12.2019 г. в „...“, установих че е прекратено трудовото правоотношение на 91 работници в т.ч.: на 02.12.2019 г. - на 1 работник, на 12.12.2019 г. - на 2 работници и на 31.12.2019 г. - на 88 работници.

Съгласно справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори за периода 01.12.2019 г. - 31.12.2019 г. в „...****“, вещото лице е установило, че са регистрирани трудови договори на 71 работници в т.ч.: на 11.12.2019 г. - на 1 работник и на 27.12.2019 г. - на 70 работници от освободените работници от ...

При така установените факти от значение за спора съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна е неоснователен.

Трудовото правоотношение между страните е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ по взаимно съгласие, изразено писмено, като същото е обективизирано в заявлението на ищеца, резолюция върху молбата, с което искането се удовлетворява заповедта за прекратяване на трудовия договор с ищеца.

Ищецът не оспори, че реално е подписал заявлението за освобождаването му от заеманата длъжност в ответното дружество, не се оспорва, че положения в заявлението подпис изхожда от ищеца.

Макар да се ангажират доказателства, че молбите /заявленията/ са били подготвени предварително, ищецът не ангажира доказателства да е подписал тази молба принудително.

При това, след като ищецът е подписал заявлението, работодателят е приел последното и е издадена заповедта, то е налице постигнато взаимно съгласие.

Ищецът не установи да не е бил наясно какъв документ подава и подписва – заявлението за прекратяване на трудовото правоотношение. Същият е имал възможността да откаже да подпише заявлението, в случай, че не е съгласен трудовото правоотношение да се прекрати по негова воля и на соченото основание

Поради изложеното съдът намира за неоснователни доводите на ищеца за липса на постигнато съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение. поради това, и съдът приема, че по делото се установява постигнато съгласие, обективизирано в съответните писмени актове, като същото не е оттеглено, поради което трудовото правоотношение е прекратено именно на основание 325, ал. 1, т. 1 от КТ.

Както се посочи, налице е съвпадение на волята на двете страни по трудовото правоотношение за прекратяване трудовия договор на ищеца по взаимно съгласие. В заявлението си до ответника ищецът ясно е заявил искането си за освобождаването му от заеманата длъжност в ответното дружество, което представлява предложение до работодателя да за прекратяване на трудовото правоотношение. последното е прието от работодателя.

съдът намира за неоснователни възраженията на ищеца във връзка с обстоятелството, че не е назначен в друго дружество. Едновременното подаване и на молба за назначаване в други дружество не опорочава процедурата по прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. назначаването в друго дружество зависи от волята на друг работодател.

В случая не е налице хипотеза от изброените в разпоредбата на чл.123 т.1- 7 от КТ., при които при промяна на работодателя трудовите правоотношения не се прекратяват, за да се приеме,че действителната воля на ищеца е била за „преназначаване“ от ответното дружество в другото дружество, макар да осъществява същата по вид дейност.

Предвид посоченото по- горе, искът за признаване уволнението за незаконно и неговата отмяна е неоснователен и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора по главния иск неоснователни се явяват и исковете за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност и присъждане на обезщетение за оставане без работа, които също следва да бъдат отхвърлени.

С оглед изхода на спора ответникът има право на присъждане на деловодните разноски. Същите са в размер на 500,00 лева следва да се възложат в тежест на ищеца, чиито искове се отхвърлят като неоснователни.

С оглед изхода на спора и предвид разпоредбата на чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК държавна такса по настоящото дело не следва да се събира.

По горните мотиви съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявените от Р. М. Д., ЕГН*, с адрес **** да бъде признато прекратяването на трудовото му правоотношение (уволнение) за незаконно и да се отмени Заповед №135 от 31.12.2019 г. на управителя на „****“ ООД, издадена на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ; , както и исковете с правното основание на чл. 344, ал. 1, т. 2 от да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „шофьор специализиран автомобил“ в „****“ ООД и за осъждането на ответника „****“ ООД да му заплати обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради уволнението: от 31.12.2019 г. до 30.06.2020 г., в размер на 4 760,64 лева ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до датата на окончателно издължаване.

ОСЪЖДА Р. М. Д., ЕГН*, с адрес **** да заплати на «***» ООД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление *** представлявано от управителя Х. В. Х. разноси по водене на делото в размер на 500,00 лева за платено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от 12.08.2020г.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: